

Sygn. akt I C 345/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2020 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie Wydział I Cywilny

w składzie następującym :

Przewodniczący: Sędzia Agnieszka Kuryłas

Protokolant: sekretarz sądowy Agata Rosa

po rozpoznaniu w dniu 16 czerwca 2020 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa: P. A.

przeciwko: (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę kwoty 5.440 zł

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda P. A. kwotę 1.190 zł (jednego tysiąca stu dziewięćdziesięciu złotych) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 18 czerwca 2018 r do dnia zapłaty ,

II. oddala powództwo w pozostałej części ,

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 1.747 zł (jednego tysiąca siedmiuset czterdziestu siedmiu złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu ,

IV. nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 42 zł (czterdziestu dwóch złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych ,

V. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 12 zł (dwunastu złotych) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych .

Sędzia Agnieszka Kuryłas

Sygn. akt I C 345/19

UZASADNIENIE

Powód P. A. wniósł o zasądzenie od pozwanej (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwoty 5. 270 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia wskazał, że dochodzona pozwem kwota stanowi należne wynagrodzenie za wynajęcie samochodu W. W., którego pojazd marki (...) o nr rej. (...) uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej w dniu 22 marca 2018 roku. Sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona od odpowiedzialności cywilnej w pozwanym zakładzie ubezpieczeniowym.

W wyniku powyższego, klient powoda był zmuszony wynająć u niego pojazd zastępczy. Koszt najmu wyniósł kwotę 5.270 zł i obejmował 31 dni według stawki 170 zł za jedną dobę najmu.

W dniu 20 grudnia 2018 r. Starszy Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w całości uwzględniający żądanie pozwu.

Od powyższego nakazu pozwana skutecznie wniosła sprzeciw, w którym wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz zwrotu kosztów postępowania.

W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwana wskazała, że roszczenie o zapłatę kosztów pojazdu zastępczego nie zostało co do zasady udowodnione. Pozwana podniosła, że powód nie mógł nabyć od poszkodowanego roszczenia o odszkodowanie za koszty najmu pojazdu zastępczego stwierdzonego umową cesji wierzytelności, bowiem roszczenie to w sensie prawnym nigdy nie powstało. Zdaniem pozwanej, dopiero w dacie pokrycia przez poszkodowanego kosztów najmu pojazdu zastępczego można mówić o powstaniu szkody i roszczenia o jej naprawienie, które może być przedmiotem przelewu.

Pozwana zakwestionowała nadto zasadność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego z uwagi na fakt, iż w okresie trwania umowy najmu poszkodowany pozostawał w posiadaniu czterech innych pojazdów.

Pozwana zakwestionowała nadto okres najmu pojazdu wykraczający poza okres siedmiu dni, na który w jej ocenie składałyby się technologiczny czas naprawy (2 dni) oraz pięć dni organizacyjne związane z naprawą pojazdu. W pozostałym zakresie koszty najmu pojazdu w ocenie pozwanej wykraczałyby poza okres konieczny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

Pozwana zakwestionowała również początkową datę najmu pojazdu wskazaną przez powoda na dzień 10 kwietnia 2018 roku, bowiem m.in. z rozmowy telefonicznej z poszkodowanym z dnia 12 kwietnia 2018 roku wynika, że na dzień tej rozmowy poszkodowany miał dopiero w planach wynająć pojazd zastępczy na czas naprawy swojego samochodu.

Pismem z dnia 5 marca 2020 roku powód rozszerzył powództwo i wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanej kwoty 5.440 zł (tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, stanowiącej iloczyn kwoty 170 zł x 32 dni najmu pojazdu) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 18 czerwca 2018 roku do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 22 marca 2018 roku w S. przy ul. (...) doszło do kolizji drogowej, w wyniku której uszkodzony został samochód marki (...) o nr rej. (...) należący do W. W..

Sprawca kolizji ubezpieczony był z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...).

Szkoda została zgłoszona pozwanemu Zakładowi (...) z polisy OC sprawcy.

W wyniku kolizji uszkodzeniu uległ zderzak, przedni lewy błotnik i przedni lewy reflektor pojazdu marki (...) o nr rej. (...).

Samochód wprowadził jeździł, ale przy hamowaniu wypadła lampa, która trzymała się wyłącznie na podpiętych kablach. Poszkodowany prowizorycznie przykleił lampę, żeby nie wypadła.

W dniu 10 kwietnia 2018 roku przedstawiciel pozwanego ubezpieczyciela dokonał oględzin pojazdu, zaś w dniu 11 kwietnia 2018 roku wykonał kosztorys naprawy samochodu poszkodowanego, opiewający na kwotę 3.124,13 zł brutto. Powyższa kwota jako bezsporna została wypłacona poszkodowanemu.

Bezsporne, a nadto dowód:

- akta szkody na płycie CD – k. 36;
- zeznania świadka W. W. – k. 57 – 58;
- zeznania świadka M. W. – k. 58 – 59.

Poszkodowany jest przedsiębiorcą, prowadzi całoroczną restaurację nad morzem.

W. W. w dacie kolizji miał zarejestrowanych na siebie pięć samochodów, w tym pojazd marki (...) o nr rej. (...).

Uszkodzonym pojazdem na co dzień poruszała się żona, poszkodowany przed kolizją miał zaś do dyspozycji samochód marki (...). Dwa samochody były użytkowane odpowiednio przez brata poszkodowanego oraz przez córkę poszkodowanego.

W. W. był również właścicielem pojazdu marki (...), którym na co dzień nie jeździł.

Dowód:

- wydruk z (...) poszkodowanego – k. 5;
- wydruk z (...) k. 33- 34 v.;
- zeznania świadka W. W. – k. 57 – 58;
- zeznania świadka M. W. – k. 58 – 59.

W dniu 10 kwietnia 2018 roku poszkodowany W. W. zawarł z powodem P. A. umowę najmu samochodu zastępczego, na mocy której powód wynajął poszkodowanemu samochód osobowy marki (...) o nr rej. (...) na okres od dnia 10 kwietnia 2018 roku do dnia rozwiązania. Stawka dobowa najmu została określona w umowie na kwotę 170 zł brutto.

Dowód:

- umowa najmu ruchomości z dnia 10 kwietnia 2018 roku – k. 14 v – 15;
- przesłuchanie powoda – k. 60 – 61.

W dniu 12 kwietnia 2018 roku pracownik pozwanego ubezpieczyciela skontaktował się z poszkodowanym celem ustalenia dalszych kroków poszkodowanego po wypłacie bezspornej kwoty odszkodowania.

Poszkodowany oświadczył wówczas, że ustalił u mechanika, że koszt uszkodzonego reflektora wraz naprawą będzie wynosił ok. 6. 500 zł – 7. 000 zł oraz że będzie naprawiał samochód u swojego mechanika, nie zaś zaoferowanego przez pozwaną.

Na pytanie , czy poszkodowany korzystał lub czy aktualnie korzysta z samochodu zastępczego W. W. oświadczył, że będzie korzystał z pojazdu zastępczego w trakcie naprawy pojazdu.

Dowód:

- rozmowa telefoniczna na płycie CD – k. 36.

Pismem z dnia 12 kwietnia 2018 roku P. A. działając jak pełnomocnik poszkodowanego złożył odwołanie od decyzji pozwanej, na mocy której ta przyznała poszkodowanemu odszkodowanie w wysokości 3. 124,13 zł.

W odpowiedzi, pozwana pismem z dnia 9 maja 2018 roku poinformowała, że po ponownej analizie sprawy i sporządzeniu kosztorysu uzupełniającego dokonuje dopłaty odszkodowania do kwoty 6. 249,47 zł.

Dowód:

- odwołanie z dnia 12 kwietnia 2018 roku – k. 6 – 8;
- pismo powoda z dnia 20 kwietnia 2018 roku – k. 9 – 10;
- odpowiedź na reklamację – k. 11 – 11v.

Pismem z dnia 16 maja 2018 roku powód skierował do pozwanej wniosek o wypłatę odszkodowania za najem pojazdu zastępczego w okresie od 10 kwietnia 2018 roku do dnia wypłaty bezspornej kwoty odszkodowania, tj. do dnia 11 maja 2018 roku, czyli za 31 dni najmu według stawki 170 zł , a więc łącznie kwotę 5 .270 zł.

Pozwana nie uznała roszczenia z tytułu najmu pojazdu i w odpowiedzi na wniosek powoda odmówiła wypłaty odszkodowania z tego tytułu.

Dowód:

- wniosek o wypłatę odszkodowania z dnia 16 maja 2018 roku – k. 14 ;
- pismo pozwanej z dnia 4 czerwca 2018 roku – k. 17 – 17 v.;
- reklamacja powoda z dnia 4 czerwca 2018 roku – k. 18 – 18 v.;
- odpowiedź na reklamację powoda z dnia 4 lipca 2018 roku – k. 19 – 19 v.

W dniu 10 lipca 2018 roku powód P. A. zawarł z poszkodowanym W. W. umowę przelewu wierzytelności, której przedmiotem było prawo do dochodzenia odszkodowania z polisy OC sprawcy z tytułu najmu pojazdu zastępczego, a dot. szkody komunikacyjnej nr (...)01 z dnia 22 marca 2018 roku, w wyniku której uszkodzeniu uległ pojazd marki (...) o nr rej. (...).

W dniu 12 lipca 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 5. 270 zł tytułem odszkodowania za najem pojazdu zastępczego.

W odpowiedzi pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie , odmawiając wypłaty odszkodowania z tego tytułu.

Dowód:

- umowa przelewu wierzytelności z dnia 10 lipca 2018 roku – k. 20;
- wezwanie do zapłaty z dnia 12 lipca 2018 roku – k. 20a – 21;
- odpowiedź na reklamację z dnia 10 sierpnia 2018 roku – k. 22 – 23.

Poszkodowany użytkował samochód zastępczy przez trzydzieści jeden dni. W tym czasie oczekiwał na odpowiedź od pozwanego ubezpieczyciela , dot. dopłaty odszkodowania, bowiem pierwotnie przyznana kwota nie pokrywała zakupu i naprawy lampy dedykowanej dla tego modelu pojazdu. W tym czasie samochód stał u mechanika w oczekiwaniu na decyzję pozwanego Towarzystwa.

Dowód:

- zeznania świadka W. W. – k. 57 – 58.

Uzasadniony względami technologicznymi , konieczny czas naprawy uszkodzeń w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) powstałych w zdarzeniu z dnia 22 marca 2018 roku wynosił 2 dni robocze.

Dowód :

- opinia biegłego – k. 73 -77.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie jedynie w części , a to w zakresie żądania zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego za okres 7 dni przy dobowej stawce najmu w wysokości 170 zł .

Jego podstawę prawną stanowi przepis art. 436 KC w zw. art. 415 KC, zgodnie z którym odpowiedzialność przewidzianą w art. 435 KC tj. za szkodę na osobie lub mieniu ponosi samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, a gdy posiadacz samoistny oddał środek komunikacji w posiadanie zależne, odpowiedzialność ponosi posiadacz zależny, jak w przedmiotowej sprawie. Sprawstwo ani wina nie były kwestionowane. Zgodnie z art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, o których mowa w § 1, będące następstwem przewidzianego w umowie wypadku, który miał miejsce w okresie ubezpieczenia (§ 2).

Dla przyjęcia odpowiedzialności pozwanego konieczne jest zaistnienie przesłanek odpowiedzialności, a więc zdarzenia oraz powstania szkody, jak również związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym a faktem, z którego szkoda wynika, przy czym zgodnie z art. 361 k.c. powinien to być adekwatny związek przyczynowy.

W rozpoznawanej sprawie bezspornym był fakt zaistnienia powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba pozwana. Z kolei legitymacja powoda do dochodzenia roszczeń na własną rzecz wynika z przedłożonej przez niego umowy cesji oraz art. 509 i 510 k.c., zgodnie z którymi wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania; wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły.

Strona pozwana zakwestionowała natomiast zasadność kosztów poniesionych z tytułu najmu pojazdu zastępczego, wskazując m.in. że okres najmu pojazdu wykraczający poza 7 dni, na które składałyby się technologiczny czas naprawy oraz dni organizacyjne, należałoby uznać za wykraczający poza okres konieczny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

W postępowaniu powód dostarczył umowę najmu pojazdu zastępczego, z której wynika, że najem pojazdu miał obejmować okres od dnia 10 kwietnia 2018 roku do dnia rozwiązania umowy. Poszkodowany miał użytkować pojazd zastępczy do dnia 11 maja 2018 roku, a więc przez trzydzieści jeden dni. Strona pozwana nie kwestionowała w sprawie wysokości stawek najmu.

W judykaturze utrwalony jest pogląd, że odszkodowanie przysługujące od ubezpieczyciela obejmuje niezbędne i ekonomicznie uzasadnione koszty naprawy pojazdu, ustalone według cen występujących na lokalnym rynku (patrz uchwała SN z 13.06.2003 r., III CZP 32/03, OSNC 2004/4/51 i wskazane w jej uzasadnieniu orzecznictwo), zaś poszkodowany nie ma obowiązku poszukiwania warsztatów oferujących najniższe ceny prac naprawczych. To samo należy odnieść do obowiązku poszukiwania przez poszkodowanego firmy, oferującej najem pojazdu zastępczego w najniższych cenach. Wyjątkiem jest sytuacja, gdy poszkodowanemu zarzucić można naruszenie wynikającego z art. 354 § 2 k.c. obowiązku współpracy z dłużnikiem, jeżeli świadomie lub przez niedbalstwo wybrał zakład oferujący usługi w zawyżonych cenach (tak wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2002 r., I CKN 1466/99, OSNC 2003, nr 5, poz. 64), czy też działanie sprzeczne z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych,

Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. 2003, Nr 124, poz. 1152 ze zm.), zgodnie z którym poszkodowany jest zobowiązany zapobieżeniu zwiększenia się szkody.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była sama celowość najmu pojazdu zastępczego, ale i również przyjęty przez powoda okres najmu, w szczególności, czy pozostaje on w związku przyczynowym z zaistniałą szkodą.

W tym celu Sąd przeprowadził m.in. dowód z opinii biegłego z dziedziny techniki samochodowej na okoliczność ustalenia uzasadnionego względami technologicznymi, koniecznego i obiektywnie uzasadnionego czasu naprawy uszkodzeń w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) powstałych po zdarzeniu z dnia 22 marca 2018 roku, a tym samym na okoliczność uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego po w/w zdarzeniu.

Biegły w swej opinii wskazał, że uzasadniony względami technologicznymi, konieczny czas naprawy uszkodzeń w pojeździe poszkodowanego powstałych po kolizji z dnia 22 marca 2018 roku wynosi 2 dni robocze.

Co prawda biegły w sporządzonej opinii ustalił również, że uzasadniony okres trwania umowy najmu samochodu zastępczego wynosił aż 31 dni kalendarzowych, jednak podkreślenia w tym miejscu wymaga, że w pierwszej kolejności należało ustalić, czy powód w ogóle wykazał podstawę swojego roszczenia w tym zakresie, a jeśli już to, czy rzeczywisty okres najmu wynoszący trzydzieści jeden dni w realiach niniejszej sprawy był celowy i ekonomicznie uzasadniony.

W myśl ogólnej reguły określonej w art. 6 k.c. ciężar jej wykazania obciążał powoda. To on bowiem dochodził należności, której zasadność pozwana negowała. W ocenie Sądu Rejonowego obowiązki temu powód nie sprostał. Nie zaoferował bowiem materiału dowodowego pozwalającego na dokonanie przez Sąd ustaleń potwierdzających jego roszczenie. Nie budziło wątpliwości Sądu, że pojazd był poszkodowanemu potrzebny zarówno w życiu prywatnym, jak i zawodowym. W. W. jest bowiem przedsiębiorcą, zamieszkującym w S., który na co dzień prowadzi całoroczną restaurację nad morzem, zlokalizowaną w T. w gminie R.. Powyższa okoliczność była niesporna między stronami.

Jak zostało jednak wykazane w toku postępowania, poszkodowany we wskazanym okresie, dysponował łącznie pięcioma pojazdami, z których w jednym przypadku był współwłaścicielem, zaś pozostałych właścicielem. Tymi samochodami oprócz uszkodzonego pojazdu marki (...) były również: (...) o nr rej. (...), (...) o nr rej. (...), (...) o nr rej. (...).

Dodatkowo z zeznań M. W., prywatnie żony poszkodowanego wynika, że poszkodowany na co dzień użytkował inny pojazd marki (...), zaś uszkodzonym pojazdem marki (...) na co dzień poruszała się żona poszkodowanego, nie zaś sam W. W.. Nadto, jak wynika z akt sprawy uszkodzony pojazd marki (...) po zdarzeniu nie został odholowany, zaś żona, która uczestniczyła w kolizji, wróciła tym samochodem do domu. Z rozmowy telefonicznej przeprowadzonej w dniu 27 marca 2018 roku pomiędzy pracownikiem pozwanej a poszkodowanym, wynika natomiast, że W. W. na pytanie, czy pojazd po kolizji nadaje się do jazdy przyznał, że uszkodzony reflektor „trochę lata”, ale generalnie pojazd nadaje się do dalszej eksploatacji.

Wobec zakwestionowania przez pozwaną celowości najmu pojazdu zastępczego powód winien wykazać, że poszkodowany nie miał możliwości faktycznego poruszania się żadnym z wyżej wymienionych pojazdów. Powodowi udało się wykazać tę okoliczność jedynie połowicznie.

Powód starał się w toku postępowania wykazać, że w dacie kolizji z marca 2018 roku poszkodowany nie miał do dyspozycji żadnych innych sprawnych pojazdów.

Jednak z ustalonego stanu faktycznego wynika, że w dacie zdarzenia poszkodowany miał możliwość z korzystania z innego pojazdu (pojazdów). Pierwszym z nich miała jeździć żona, drugim zaś córka poszkodowanego. Trzeci pojazd, którego poszkodowany był współwłaścicielem de facto należał do brata i poszkodowany z niego nie korzystał. Ostatni zaś pojazd marki (...) miał zostać zezłomowany.

W ocenie Sądu poszkodowany, wbrew twierdzeniom powoda, dysponował co najmniej dwoma innymi pojazdami, którymi mógł się poruszać. Sąd ma na myśli w szczególności pojazd marki (...), którym do czasu kolizji z dnia 22 marca

2018 roku na co dzień poruszał się poszkodowany. Wszakże, w toku postępowania W. W. , jak i jego żona M. W. zgodnie zeznali, że po wypadku poszkodowany odstąpił żonie samochód marki (...), bowiem ta potrzebowała samochodu na co dzień do pracy, gdyż wykorzystywała go do celów służbowych, jednakże okoliczność ta poza zeznaniami świadków nie została w inny sposób potwierdzona. Oczywiście jest zaś , iż żona poszkodowanego jako osoba najbliższa zeznawała na korzyść męża i powoda .

Poza tym wątpliwości Sądu budzi również kwestia zezłomowania pojazdu marki (...). Strona powodowa nie wykazała tego faktu żadnym przesądzającym dowodem, za wyjątkiem zeznań samego poszkodowanego. Powód nie przedłożył żadnej dokumentacji urzędowej potwierdzającej ten fakt. Natomiast jak wynika z dołączonego do sprawy pisma (...) z dnia 4 lipca 2018 roku pojazd marki (...) był objęty ubezpieczeniem OC od dnia 14 września 2017 roku do dnia 13 września 2018 roku. A więc w dacie kolizji miał ważne ubezpieczenie OC. Skoro tak , to brak jest podstaw aby twierdzić , iż został zezłomowany .

Abstrahując od powyższego należy również wskazać, że zakres uszkodzeń pojazdu marki (...) był niewielki i w razie potrzeby pozwalał na jego dalszą eksploatację.

Wskazać nadto należy, że po zdarzeniu z dnia 22 marca 2018 roku poszkodowany w dalszym ciągu korzystał czy to z uszkodzonego, czy też innego pojazdu. Jak wynika bowiem z przeprowadzonej rozmowy telefonicznej z dnia 27 marca 2018 roku pomiędzy poszkodowanym, a pracownikiem pozwanej, W. W. w trakcie tej rozmowy wyraźnie wskazał, że znajduje się w innym samochodzie , a więc przypuszczalnie w jednym z zarejestrowanych na siebie pojazdów.

Powyższe nie przesądza jeszcze o całkowitym braku celowości najmu pojazdu zastępczego, a jedynie rzuca nowe światło na długość najmu tego pojazdu przez poszkodowanego.

Należy również wskazać, że wątpliwa jest również data początkowa najmu pojazdu zastępczego od powoda wskazana w umowie na dzień 10 kwietnia 2018 roku. Jak wynika bowiem z treści rozmowy telefonicznej z dnia 12 kwietnia 2018 roku poszkodowany wskazał, że zamierza korzystać z pojazdu zastępczego na czas naprawy uszkodzonego pojazdu, a więc na dzień przeprowadzenia rozmowy miał to dopiero w planach. W tym miejscu należy jednak wskazać, że z akt sprawy nie wynika, czy i kiedy poszkodowany dokonał naprawy uszkodzonego pojazdu. Skoro zatem W. W. wprost oświadczył, że zamierza nająć pojazd zastępczy wyłącznie na czas naprawy, to powód w niniejszej sprawie powinien wykazać , w jakim okresie pojazd poszkodowanego był naprawiany.

Zdaniem Sądu okoliczność ta budzi wątpliwość co do zasadności roszczonej długości najmu pojazdu przez powoda , jak również i jej celowości co do samej zasady.

Zgodnie jednak z ugruntowaną linią orzecniczą jeżeli uszkodzony pojazd nadaje się do naprawy w postaci wymontowania do niego nowej części zamiennej, to koszty najmu przez poszkodowanego tzw. samochodu zastępczego obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu – art. 361 §1 k.c. (vide: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Cywilna z dnia 5 listopada 2004 roku, II CK 494/03). W uzasadnieniu tego wyroku wskazano, że koszty takie obejmować mogą tylko okres konieczny i niezbędny do przeprowadzenia naprawy uszkodzonego pojazdu, jeżeli pojazd ten nadawał się do naprawy w wyniku zakupu części nowej i zamontowania jej do samochodu. Nie można zatem rozciągać takich kosztów na cały faktyczny okres naprawy pojazdu.

W kontekście powyższego należało zatem ustalić , w jakim czasie pojazd poszkodowanego mógł zostać naprawiony przy dochowaniu należytej staranności.

W ocenie Sądu na gruncie niniejszej sprawy poszkodowany winien umówić z warsztatem naprawczym dogodny termin naprawy pojazdu i wstawić ten pojazd wyłącznie na czas faktycznej naprawy pojazdu.

Jak wynika z opinii biegłego przeprowadzonej w niniejszej sprawie uzasadniony względami technologicznymi , konieczny czas naprawy uszkodzeń w pojeździe marki (...) o nr rej. (...) powstałych po zdarzeniu z dnia 22 marca 2018 roku wynosi dwa dni robocze.

Sąd w niniejszej sprawie w pełni popiera nadto stanowisko pozwanej, zgodnie z którym okres najmu pojazdu zastępczego wykraczający poza okres siedmiu dni, na który składałby się technologiczny czas naprawy wynoszący dwa dni oraz pięć dni na czynności organizacyjne, należałoby uznać za wykraczający poza okres konieczny do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed szkody.

W pozostałym zakresie koszty najmu pojazdu stanowiłyby następstwo dowolności i nieodpowiedzialności postępowania poszkodowanego, naruszającego art. 826 i art. 361 k.c.

Jedynie marginalnie należy jeszcze wskazać, że powód nie wykazał w niniejszej sprawie, czy i kiedy poszkodowany naprawił uszkodzony samochód oraz w jaki sposób to uczynił.

Nie można zatem było uznać, że pozwana winna ponieść odpowiedzialność za wynajęcie poszkodowanemu przez powoda pojazdu zastępczego na okres wykraczający poza okres siedmiu dni, w sytuacji, gdy powód jednoznacznie nie wykazał, że poszkodowany w dacie szkody oraz przez okres najmu wskazany w umowie z dnia 10 kwietnia 2018 roku nie dysponował innymi pojazdami, a nadto z uwagi na fakt, iż z uwagi na niewielki zakres uszkodzeń poszkodowany co do zasady mógł mieć możliwość poruszania się pojazdem marki (...).

Wskazać przy tym należy, że możliwość wynajęcia pojazdu zastępczego, jak i długość tego najmu nie jest prawem nieograniczonym, gdyż celowość takiej czynności podlega ocenie z punktu widzenia możliwości zaspokojenia potrzeb poszkodowanego w inny sposób, którą na tle niniejszej sprawy powód nie wykazał, aby poszkodowany niewątpliwie nie posiadał. Tym samym zbędne okazały się dokonane przez biegłego sądowego ustalenia co do łącznego okresu naprawy.

Wobec powyższego Sąd za uzasadnione uznał jedynie powództwo w zakresie siedmiu dni najmu pojazdu zastępczego według stawki 170 zł za dobę, a więc co do kwoty 1. 190 zł, o czym orzekł jak w punkcie I wyroku.

W pozostałym zaś zakresie powództwo należało oddalić jako niewykazane i niezasadne, o czym Sąd orzekł jak w punkcie II wyroku.

O odsetkach od zasądzonego powództwa Sąd orzekł zgodnie z żądaniem pozwu, na podstawie art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Sąd miał także na uwadze przepis art. 14 ust 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. z 2003r. Nr 124, poz. 1152), który stanowi, że zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie (ust. 1). W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

W dniu 4 czerwca 2018 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego (wiadomość została wysłana pozwanej drogą mailową tego samego dnia), zatem żądanie strony powodowej zasądzenia odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie 14 dni od tej daty należało uznać za uzasadnione. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od zasądzonej kwoty od dnia 18 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił na podstawie przedłożonych przez strony dowodów z dokumentów. Żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości, a i w ocenie Sądu nie budziły one wątpliwości co do ich autentyczności. Sąd ustalając stan faktyczny w sprawie oparł się także na opinii biegłego sądowego. W ocenie Sądu opinia ta, sporządzona przez osobę, która posiada fachową wiedzę i niezbędne doświadczenie w materii objętej jej przedmiotem, jest jasna, logiczna, a wnioski w niej zawarte konkretnie sformułowane. Sąd nadto oparł się na dowodach osobowych w postaci

zeznań świadków W. W. oraz M. W. oraz dowodzie z przesłuchania powoda w charakterze strony w zakresie w jakim dowód z przesłuchania w/w osób korespondował z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu znajduje postawę prawną w art. 100 k.p.c. zgodnie z którym w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione albo stosunkowo rozdzielone. W związku z oddaleniem powództwa ponad kwotę 1. 190 zł Sąd ustalił, że powód wygrał postępowanie jedynie w 22 %, natomiast pozwana w 78 %. Na koszty poniesione przez powoda złożyła się wyłącznie opłata od pozwu w łącznej wysokości 273 zł.

Na koszty poniesione przez pozwaną w łącznej wysokości 2. 317 zł złożyły się: kwota 1 800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz kwota 500 zł tytułem zaliczki na biegłego. Biorąc pod uwagę powyższe powód był obowiązany zwrócić pozwanej koszty w kwocie 1. 807 zł (78 % z kwoty 2. 317) natomiast pozwana zwrócić powodowi kwotę 60 zł (22% z kwoty 273 zł). W konsekwencji wzajemnej kompensaty kosztów, powód obowiązany jest zwrócić na rzecz pozwanej kwotę 1.747 zł.

W pkt. IV wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy nakazano pobrać od powoda P. H. na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 42 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego tymczasowo wypłaconego ze środków Skarbu Państwa wobec brakującej zaliczki na ten cel .

W pkt V wyroku zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy nakazano pobrać od pozwanej na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie kwotę 12 zł tytułem wynagrodzenia biegłego sądowego tymczasowo wypłaconego ze środków Skarbu Państwa wobec brakującej zaliczki na ten cel.

Wynagrodzenie biegłego sądowego wyniosło kwotę 554 zł i do kwoty 500 złotych zostało pokryte z zaliczki uiszczonej przez pozwaną. W pozostałym natomiast zakresie powinno zostać więc pokryte przez strony zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy.

Z przyczyn omówionych powyżej orzeczono jak w sentencji wyroku z dnia 25 czerwca 2020 r .

Sędzia Agnieszka Kuryłas